

Справедливість - яке правильне і гучне поняття. Як нас наполегливо вчили про неї в садочках і у школах. І як сильно ми прагнемо до справедливості.

Так, вона потрібна, вона необхідна.

Та чи всім вона потрібна?

Насправді не всім, особливо тим хто несправедливістю здобуває собі певні привілеї чи робить достаток. Вона зовсім непотрібна тим хто у нас є при владі, хто вирішує долі простих людей, хто тими ж людьми вибраний щоб жити по справедливості і слідкувати за її верховенством.

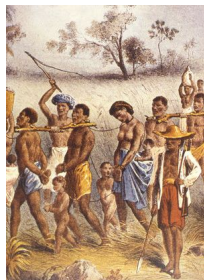
А чому так є?

Чому те, що нас так довго вчили про справедливість виявляється «байкою»?

І чи є ще надія на справедливість?

Чому не має справедливості? – тому, що присутня байдужість.

Байдужість – це тінь справедливості, яка завжди іде поряд з нею, яка з часом задавлює прагнення до справедливості, яка є кращим другом для вельмож та чиновників і всіх нечесних людей, бо можуть робити все що їм заманеться, знаючи що всім байдуже, що ніхто пальцем не поворухне, що ніхто словом не обмовиться.

А справедливості доти не буде, допоки несправедливість не буде покарана, допоки не пропаде тінь байдужості.

Щодо надії на справедливість – то вона у нас в руках, ми повинні кричати, кричати у все горло і діяти, діяти всіма методами для захисту своїх прав та обмеження чиновницького свавілля. Лише народ який немає страху, який має гідність та достойний кращого життя – лише той народ житиме в справедливій країні. Не судді винні в несправедливих рішеннях, не чиновники і дай-їшники винні, що беруть хабарі, у всьому винні ми самі. Бо ми погоджуємось з несправедливими рішеннями суддів, ми пропонуємо дай-їшнику хабаря,

ми не вимагаємо до себе людяного відношення – нам байдуже. І це не дивно, нас віками тримали в ярмі, ми і сьогодні кожен день йдемо не на роботу, а на панщину. Ми кріпаки у себе дома.

Байдужість – це хвороба якою нас заразили наші окупанти – наші рабовласники. Ми хворіємо цією хворобою, в той час коли наші діти тупіють біля телевізорів по яких крутять аморальні серіали мовою окупантів. Ми навіть не пробуємо ліки знайти від болячки, бо настільки тяжка ця хвороба. Ми вмираємо як нація – і нам байдуже, ми за копійки працюємо, і нам байдуже, ми кожен день платимо газову данину, а нам далі байдуже, у багатьох з нас не має самого необхідного, а нам це не цікаво.. Добре що година підійшла «обручку» дивитись. Схаменіться, скільки можна?! Чого ми чекаємо? Коли придуть до дому і скажуть іти на війну з Чечнею чи в Афганістан. Чи ми думаємо що нас це мине? Пробудіться люди добрі, подивіться навколо себе, запитайте себе.. а чого варте таке життя?! Для чого наші предки кров проливали, для чого нам незалежність потрібна? Зрозумійте, що народ який не може відстояти себе приречений на знищення. І діти наші вже сьогодні по шию в боргах – бо нам було байдуже коли кредити брали, наші внуки також по шию в боргах, якщо появляться на світ. Ми нація яка вмирає, яка кожен день гине від спиртного та сигарет, від неякісних продуктів від підроблених медикаментів – від БАЙДУЖОСТІ. Нас було 56 мільйонів, а нас зараз 48 мільйонів. Ми несемо втрати більше ніж у всіх військових діях у світі разом взятих, нас нищать не кулями, нас нищать хворобою, важкою хворобою яка зветься байдужість. Нас споюють, нам пропагують розгульне життя, вони рушать наші сім'ї, вони ділять нас по різних ознаках (по релігії, по території, по мові, культурі, по партійній належності), а ми далі сліпі, ми далі спимо - НАМ БАЙДУЖЕ!

Але в одному вони помиляються, що так триватиме вічно, до нашого знищення. Так – ми терплячий народ, історично так склалось, що ми навчені терпіти. Та прийшов час коли бочка терпіння вже повна, і вода незгоди та непокори поллється на голови наших окупантів. Лише пам'ятаймо, що окупанти не там десь далеко, вони близько, біля нас, нами керують. І починати пробудження потрібно з них і з тієї клятої системи побудованої ними. Система, яка руйнує найкращі справи, яка достойних людей робить хабарниками, яка не дає дихати простому народові. Потрібно її руйнувати - цю матір всіх негараздів, в корні її знищити, щоб і згадки не було про неї, про систему добровільного рабства. І тоді бодай перед нащадками соромно не буде, що сиділи склавши руки і дивились як пропадає Україна.

Відбери Боже байдужість від нас, позбав нас кайданів невидимих, дай сили вистояти до кінця.

Ми сильний народ, ми нація гідних людей і ми переможемо скоро, і нестрашні нам ніякі перешкоди - бо втратити нам уже нічого!